

je Peter na sredini poti zginil in da on tega poprej ni opazil, dokler ni prisankal do cerkve.

Na dlani je ležalo, da je gluhonemi štor siromaka nekje med potjo zgubil in bo še zmrznil, če ne bo pomoči, saj sam se ne more izkobacati izpod snega in iz bogznaj kako globoke grabe. Smola je bila povrh še ta, da so se bili ljudje razšli od polnočnice in se je moral lotiti sam iskanja. Z mutastim tnalom si ni mogel pomagati.

Mežnar je pokazal največjo požrtvovalnost. V temni noči pri sveči ni niti ugotovil, da kod je bil Peter na saneh. Vsi klici, da bi se ponesrečeni le oglasil iz kakšne globine, so odjekali zastoj v sveto noč. Peter je bil gluhi in povrh še najbrž potolčen do nezavesti. Pričakati je bilo treba do zore in zbrati več moških, ki bi začeli iskanje od Bučnika in od cerkve Sv. Pankracija proti sredini pota.

Najdba in smrt.

Jutranji reševalni pohod je hitro rodil ta uspeh, da so dognali, kje je zgubil voznik potnika. Zadel je v temi z enim delom sani ob leseno ograjo nad drčo, po kateri so ob prilikah spuščali hlobovje s hriba v grabo. Sunek je pognal Petra s sani. Najbrž je zaman klical za Matevžem, ki niti opazil ni v roki, da se je znebil teže. Tipal je po zasneženih tleh in otipal ograjo, za katero se je prijel. Trhla ranta se je prelomila in uhogel Peter se je skotalil po drči liki kamen, če ga potočiš navzdol.

Domneve na vrhu so se žalibog uresničile po najdbi Petra, ki se je kotalil z vso brzino po celi drči do konca, kjer je priletel z glavo naprej ob nagradene plohe in obležal nezavesten. Bil je že napol trd od mraza, a dajal je še znake življenja. Pobrli so ga in so ga hitro odnesli v fari, kjer je prejel sveto poslednje olje.

Na toplem si je opomogel toliko, da se je razgibal z rokami, odpiral usta in je bilo videti, da hoče nekaj povedati, pa ne spravi glasu iz sebe. Vsi poskusi, da bi ga spravili k zavesti, so bili brezuspešni. Čez tri dni je Vsemogočni končal njegovo križevno pot, po kateri se je porival od mladosti do zadnjega izdihljaja.

Petra smo pokopali ob obilni udeležbi kakor malokaterega posestnika. Slovo ob odprtem grobu mu je govoril rajni brezniški gospod župnik Volčič.

Hribovca je težko celo ob grobu ganiti do solz. Od Petrovih zemeljskih ostankov so se poslavljali številni pogrebeci z glasnim jokom, ko jim je zaupal govornik, da je imel rajni samo eno gorečo željo, da bi bil vsaj enkrat v življenju pri daritvi sv. maše ob polnoči pri polni razsvetljavi cerkve. Bog temu toliko trpečemu siromaku ni utešil tolikanj lepega hrepenenja tukaj na zemlji, ampak ga je povabil na sveto noč s poti k polnočnici k svoji večni — nebeški polnočnici, kjer so tudi celoživljenjski trpini deležni božje slave ter nepopisne ljubezni!

Ne klič vraga!

Star ljudski pregovor pravi, da se je treba sove varovati, ker izključuje človeku oči. Da narod resnično svari pred to nočno ptico, sta piscu teh vrst znana dva slučaja.

Prvi slučaj.

Pred par leti se je zatekel iz okolice Ormoža v mariborsko bolnišnico kmečki fant, kateremu je sova na večer s krempilji iztrgala oko iz očesne dupline in drugemu si je komaj in komaj otel s pobegom. Težko poškodovani je pripovedoval, da je opazoval izza debele bukve blizu vinskega hrama proti večeru sovo, ki je letala v bližnji gozdček na svoje gnezdo in krmila mladiče. Liki strela iz jasnega se je zagnala v njegovo glavo in mu zasadila z vso silo oba krempilja v smeri proti očesu. Radi boljšega izgleda za opazovanje si je z desnico zastiral oči in si jih je tudi z vso naglico in nehote zakril, ko je plahutnila vanj ptica. Radi presenečenja je le roko toliko odmaknil, da mu je sova izkrampljala samo eno oko, ko je še tiščala v drugemu, je vzel pot pod noge in je otepal z vso silo krog sebe, dokler ni prepočil strašne zasledovalke.

Nekaj o agrarni reformi.

Preko Drave pri Ormožu je posedal do izvedbe agrarne reforme grof Bombelles zelo obsežna posestva. Na veleimanju je imel več oskrbnikov, lovskih čuvajev, paznikov ter razne druge uslužbence. Pri omenjenem grofu, kojega predniki so bili Francozi, so pred leti še prav dobro izhajali vsi številni nastavljenici in hrvaški manjši kmetje, ki so hodili na delo in so si prisluzili obilo kruha. Klic po izvedbi agrarne reforme je zadel tudi med hrvaškimi kmeti na odmev in vsak je hotel odtrgati od grofovske posesti zase najboljši kos. Bombellesovo veleposest so razkosali ter razdelili po največ med najmanj vredne kričače in hujskače. Grofu je ostalo toliko, da še danes pri naprednem obdelovanju zemlje izhaja; po zemlji pa, ki je pripadla po agrarni reformi seljakom, rasteja danes trnje ter razno robidovje, ker neobdelana ter negnojena zemlja tudi v blaženi Jugoslaviji ne rodi.

Pred leti se mi je ponudila prilika, da sem na povabilo oskrbnika obiskal preostalo Bombellesovo imanje. Na veliko zabavo sem bil priča lovu živih zajcev, srn in fazanov v visoke mreže. Živali so zajeli na stotine komadov žive, jih spravili v posebne zaboje in jih odposlali na Anglesko, kjer našo divjačino prav dobro plačujejo.

Drugi slučaj.

Mojo posebno pozornost je vzbujal med par sto mož gonjači kakor hmelovka na dolgo potegnjen Hrvat, ki je delal največ hrupa, da je moralo pobegniti pred njim vsako živo bitje na polju in ta dolgin je bil slep na obe oči.

Meni prideljen lovski paznik mi je radevolje zaupal žalostno zgodovino Prpičevega Blaža, kakor se je nazival slepi gonjač.

Prpič je bil med svetovno vojno vjet na Ruskem, odkoder se je vrnil po zlomu ves prenapolnjen z ruskim boljševidmom. Bil je med prvimi, ki so zagnali glas po izvedbi agrarne reforme, ki se je baje v

Rusiji tako blagodejno obnesla. Blaž se je med komunisti toliko izbrihtal, da je bil kmalu glava agrarnih interesentov, kar mu je sijajno neslo brez velike brige in truda. Kar je potegnil iz žepov zanimancev za grofovsko zemljo, je zapil ter zalučkal z lahkomišelnim ženstvom. Da ni bil v tistih zanj zlatih časih Blaž bogomelec, je samo po sebi umevno. Brezverski komunizem mu je iztrgal zaklad vere in mu je otopil vest za vsako odgovornost napram Bogu ter bližnjemu.

Božje in človeške postave je teptal z obema nogama, norčeval se je javno iz vsega, kar je drugim sveto. Ni veroval ne v Boga, ne v vraga in je skušal tudi celo svojo okolico zvabiti na pot verske ter moralne propalosti.

Eni, in to mlajši, so mu kimali ter se ga oklepali; starejši so mu obračali hrbet in napovedovali, da ga za njegovo bogokletno življenje mora zadeti očitna kazen božja.

Med onimi, ki so najbolj svarili pred pogubonosnimi nauki in zgledi dolgega Prpiča, je bil stari grofov in že blagopokojni lovski čuvaj Grga Markič.

Prpič je zvedel, kedo najbolj smelo svaril ter odvrča narod od njegovih novih nauk in zahtev. Markiču je klet v grob očeta ter mater in prisegal na sovjetsko kladivo in srp, da mu bo spalil kočjo ob gozdu in njemu samemu pa izpuli jezik.

Stari Markič se ni prav nič bal Blaževih groženj. Celu vabil ga je po drugih pod svojo streho takole na večer, ker je vedno ter vsakemu odprta in je on niti tedaj ne zaklepa, če je z doma po službenih opravkih. V njegovo lovsko kočjo bo že še stopil dolgi Blaž, kako jo bo zapustil, je drugo vprašanje.

Za tem resnim vabilom in svarilom je moralo nekaj tičati, ker nočnega požiga in tolovajskega poboja se boji vsak.

Tudi neplašni Prpič ni kar planil nad Grgo in njegovo bajto. Prikrit notranji glas mu je šepetal, da star grofovski lovec ni kar za malo južino.

Do osebnega obračuna med Prpičem in Markičem ni dolgo prišlo, dasi so ga vsi pričakovali in bili radovedni, kateri bo zmagal. Grga ni hodil s poti Blažu; pač pa se je ogibal srečanja med štirimi očmi Prpič.

Nekega dne so delili grofovo zemljo v daljni okolici Markičeve kočje. Glavno besedo je imel seve Prpič, ker mu je ljudska prepirljivost krpala vedno prazni žep in mu skrbela za pijačo.

Ko so bili proti večeru onega dne posamezni kosi porazdeljeni, je sledilo kot zaključek popivanje. Do razhoda se ga je Blaž naluckal in pozabil, da ubira v noči v spremstvu še enega somišljenika pot proti Markičevi lovski kočji ob robu gozda.

Čisto tik pod bajto ga je opozoril spremljevalec:

»Blaž, tukaj le prebiva Grga Markič, ki ne zapira pred nikomur hišice in se niti tebe ne boji.«

Te tovariševe besede so bile plamen za Prpičevo od obilne pijače podneteno korajžo.

Preklet je nebo in zemljo z Markičem vred in menil na ves glas:

»Nocoj pokažem vraga njemu in kočji, četudi jo čuva sam pekkel, v katerega ne verujem!«